

חמש שנים אחרי מלחמת ששת-הימים, הודתה ממשלת ישראל רשמית, כמה שהיה ידוע לכל, אך לא זכה מעולם לי אישור רשמי: כי ב-5 ביוני 1967 יצא צה"ל למלחמה לא בגלל מיתקפה מצרית בדרום, אלא לפי החלטת הממשלה ש- התקבלה יום קודם לכן.

אין לדעת מה הגיע את גולדה מאיר לגרום לפירסום ההחלטה, ששוב לא הייתה אלא אישור להיסטוריה הכתובה, וש- המשמעות היחידה שלה הייתה ביטול ה- צנזורה שמחקה עד כה כל איזכור של קיום החלטה כזאת. אולם ללא ספק היה למה שאירע בבית הנתיבות בלוד חמישה ימים קודם לפירסום ההחלטה, קשר ישיר לכן.

אחרי פעולת הטבח שבוצעה בידי שלוש חברי אירגון הכוכב האדום היפאני, בהשראת ובשליחות החזית-העממית-ל- שחרור-פלסטין שבהנהגת ג'ורג' חבש, נפלה גם ההסתייגות המוסרית מפירסום החלטה על יציאה למלחמה. היה זה כאילו נאמר רשמית: מי שמסוגל למעשים כאלה - יכול לצפות למלחמה גלויה.

חזרה ליצרים החשובים. מעשה הטירוף חסר ההגיון שירת בדיוק מטרות הפוכות מאלה להן נועד המאבק הפלסטיני. הוא חיוק את אנשי ארץ-ישראל-השלימה, את הסיפוחיסטים למיניהם; הגריביר את האיבה בין העמים; חיוק ושירת את התעמולה הישראלית הרשמית, לפיה אין כל סיכוי להידברות עם הערבים ומי מילא אין טעם בויתורים; החזיר את ה- קונפליקט למישור הרגשי, כשהקולות ה- קובעים את הטון בשני המחנות הם אלה

אולם הנוסעים בלוד: 'יום ד', 31.5.72, שעה 03.00

עמי ארצות-ערב, להוציא את ירדן, ש- שליטה, המלך חוסיין, הביע הסתייגות פומבית מהטבח בלוד: שדעת ההמון לא הפכה לדעת הדרג המחליט והמבצע.

הסתדרות

אלוהים, מזכ"ל

ו"תשובה מלאה"

איך תיראה הכנסת אם יצליח המערך להשיג בה רוב מוחלט - דגם אפשרי של סכנה זו יכול לשמש הוועד הפועל של ההסתדרות.

תקנון הוועד הפועל מאפשר לכל אחד מחבריו להציג שאילתות לחברי הוועדה המרכזת, ממשלת ההסתדרות. כדי לקבל את תשובותיהם בישיבת המליאה הקרובה, יצחק בן-אהרון אינו רוצה "לבזבז" את זמנה של המליאה, המתכנסת מדי ששה שבועות לשלוש שעות של שמיעת הרצאות על נושאים כ"שיכון עובדים", מבלי לדון אפילו באחת מהשאלות המעשיות והתשובות הניצבות בפני ציבור השכניים במדינה. כדי לעקוף את התקנון,

צריך לזעזע אותם במכות חדשות. כל פעם משהו חדש, שלא יהיה להם זמן להרים את הראש."

● "להכנס לבתים של המחבלים בכל מקום ולטהר אותם... לא צריך להתחשב בילדים ובנשים. גם הם לא מתחשבים בנו", אמר רפאל אמולג, 31, עובד ב- סטייקה בבנין נאות אביב בתל-אביב.

● "לתלות את היפאני שנתפס בכיכר דיונגוף, שכולם יראו מה עושים היהודים לאלה שהורגים יהודים", אמר דוד ליאון, בעל חנות נעליים בתל-אביב.

● "להרוג את כל החבלנים הכלואים בארץ בלי משפט. אחריכך להרוג 100 אתרי"ם מארצות-ערב", עמוס לוזו, 61, חשי מלאי מאורי-יהודה.

● "על רצח בדם קר יש להחזיר ברצח בדם קר, צריך להגיע לכל שדות התעופה בארצות-ערב ולעשות שם מה שעשו ב"לוד", דברי אביגדור סנה, פקח בעיריית תל-אביב, נשוי ואב לארבעה.

לאורחים יותר שקולים היו הצעות יותר מאוסקות, על השאלה איך צריכה ישראל להגיב על הטבח בלוד. את דעתם ביטא השבוע רביאלוף דוד אלעזר, שאמר: "כשיטה אינני מצדד בפסקי-דין מוות". זה היה ההבדל בין העם בישראל לבין

שבאו לידי ביטוי במעשה הטבח שנערך בבית-הנתיבות בלוד. הסלידה מאלה ש- עמדו מאחורי המעשה, גברה עוד יותר בעקבות צהלות השמחה של בטאונים ו- דוברים רשמיים בכמה ממדינות ערב, ו- בעיקר במצרים.

תגובה זו נתנה בפי רבים את הנימוק: "עם עמים מסוג זה, הצהולים ממעשי-טבח, אי אפשר להגיע לשלום". אולם יחד עם גינוי התגובה המצרית, שאיפה יינה מנטליות המבוססת על נקמת הדם הפרימיטיבית, התגלו בחברה הישראלית עצמה אותן תופעות עצמן, שגונו אצל הערבים.

כמו במקרים דומים בעבר צפה ועלתה שוב תאווה הנקם הפרימיטיבית, שמצאה את ביטוייה בתביעה להידוש עונש ה- מוות לפחות כלפי חבלנים ערביים. כי ישראל.

היא הושמעה בפי עורכי עתונים, בפי חברי-כנסת, בפי עסקנים ציבוריים ובפי האיש ברחוב. כמה תגובות אופייניות נאספו במישאל בוק ביום שאחרי הטבח.

● "להרוג אותם בכל מקום בו הם נמצאים", הציעה ברכה ברוך, 20, פקידה במשרד עורכי-דין, "צריך לקצץ את ה- רוב של העם הערבי. הם עם פחדן ולכן

דם נשפך כמים

עובדי בית-הנתיבות בלוד, עולים חדשים מגרוזיה, אוספים לפחים ודליים את נחלי הדם ששטפו את ריצפת אולם הנוסעים.

הבוקעים ממעמקי היצרים האפלים וה- חשוכים.

כמו במרוצת חמש השנים שחלפו מאז מלחמת ששת הימים, יכלו אנשי הימין הקיצוני בישראל לקצור ללא טירחה ו- מאמץ את מה שנזרע בידי קומץ קנאים מטורפים במחנה השני.

ההבדל

הגדול

לא היה איש בישראל שלא הודעו על- הברוטאליות הגוראה ואובדן צלם האדם.